

PASAULES BESTSELLERS

RONA HOLSELA

GREIZO SPOGUĻU SPĒLES

**RONA
HOLSELA**

**GREIZO SPOGU
SPĒLES**

**RONA
HALSALL**

**GUILTY LITTLE
SECRETS**

**RONA
HOLSELA**

**GREIZO SPOGUĻU
SPĒLES**

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-31
Ha 300**

Copyright © 2017 by Victoria Fox

Ronas Holselas romāna "Greizo spoguļu spēles"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Sandra Rutmane
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Inked Pixels/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-910-6
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

Pirmā nodaļa

TAGAD

Natālija sēž uz metāla sola, vērojot, kā garām slīd Leik-distrikta kalni. Viņa prāto par to, kā varētu izskatīties pāšas dēls. "Vai puisēna mati ir kļuvuši tumšāki, vai seja ir zaudējusi zīdaiņa tuklumu? Mazi bērni aug tik ātri."

"Drīz es to uzzināšu," Natālija nodomā un nervozi nodrebinās. Viņa nenojauš, kas gaidāms, taču ir pilnīgi pārliecināta, ka riskēs ar visu, lai tikai atkal būtu kopā ar savu bērnu. Viņa piekļauj rokas pie krūtim un iztēlojas, ka tas ir mazais, ko viņa skauj. Viņa gandrīz jūt puisēna matus pie savas sejas, viņa elpu, kas kutina kaklu, un skauj to vēl ciešāk, pat caur divām apģērba kārtām ar pirkstiem sajūtot savas ribas.

"Ja nu kaut kas noiet greizi?"

Natālijas žoklis saspringst, taču viņa saprot, ka pat ne mirkli nevar sev ļaut par to domāt. Palāvība uz sevi ir panākumu atslēga. Ir jātic, ka iecerētais plāns ir iespējams, ir jātic sev. Galu galā viņa nav tā pati sieviete, kas bija pirms trīs gadiem, kad nonāca cietumā. Dusmas ir atstājušas pēdas viņas sirdī, kļuvušas par daļu no tā, kas viņa ir tagad. Natāliju mazliet biedē tas, uz ko viņa ir spējīga, kad ir iespiesta stūrī. Ja tas ir noticis vienreiz, tas var notikt atkal, vai ne tā?

Viņa nodrebinās un saņem flīsa jaku mazliet ciešāk ap sevi.

Cietums bija vieta, kurā valdīja emocijas, kas iznesa priekšplānā mežonīgus instinktus, vieta, kurā nebija iespējams atslābt, kurā cilvēki cīnījās par ietekmi, iebiedēja un nodarbojās ar psiholoģiskiem aprēķiniem, lai panāktu savu. Vai gluži vienkārši kavētu laiku. Bailes uzglūnēja no katra tumša stūra, katrā piepešā troksnī, katrā kliedzienā. Un bailes ir emocijas, kas nepazūd vienā naktī. Tām ir jāatritinās, jāatlaiž savus taustekļus, un tikai tad tu beidzot vari atbrīvoties no to tvēriena un aiziet. Viņa cerēja, ka tas notiks, turklāt drīz, jo dzīvot ar adrenalīnu, visu laiku cīnoties par savu drošību, ir nogurdinoši un izsmeļ dzīvības sulas.

Bet tagad Natālija saprot, kā cīnīties. Tas pārsteigs visus, kas viņu agrāk pazina. Viņa tagad saprot to, pa kurām ķermeņa daļām nepieciešams spēriens, grūdiens vai dūriens, kurās vietās atrodas galvenie vitālie punkti, prot kārtīgi iesist ar dūri un pat izmantot ikdienas lietas kā nāvējošus ieročus. Karotes, lai izspiestu acis, zobu sukas, lai durtu, pildspalvas, lai sagādātu asas sāpes, apavus, lai dauzītu un sistu. Pat apģērba gabali varēja būt bīstami.

Tiesa, pašaizsardzības paņēmienus viņa iemācījās no dažām visai negantām sievietēm, kuras nepazina kompromisus savās metodēs, kad bija jāaizstāv sevi un sava ģimene. Natālijai viņas patika. Viņa apbrīnoja šo sieviešu izturību un apņēmību izdzīvot. Un tur bija Katja.

Natālijas ķermenis neviļus nodreb.

Viņa apskauj sevi ciešāk, padzen domu par vardarbību no sava prāta – pārliecināta, ka līdz tam nenonāks. Lai nu kā, fiziskās prasmes nav vissvarīgākās, lai paveiktu gaidāmo uzdevumu. Viņai ir nepieciešami manīgi vārdi, kas ieslīd un

ielavās cilvēku prātā. Viņai ir jāvirza situācijas sev pa labu, jārada iespējas, jāgroza cilvēku plāni. Ja kaut kas būs patiesi vajadzīgs, tad tā būs vilšanas māksla. Un pārliecība, ka viņa darīs visu, lai atkal būtu kopā ar savu dēlu Hariju. Nekādi jautājumi, nekādas šaubas, ne mazākā vilcināšanās.

Natālija atlieces taisni, atvij rokas un iztaisno pirkstus. "Atslābinies, atslābinies," viņa sev saka. "Es varu to izdarīt. Kamēr vien spēju saglabāt mieru, likt prātam koncentrēties un neļaut dusmām pārņemt vadību." Viņa domā par Hariju kā par četrus gadus vecu zēnu, nevis kā zīdaini, ko viņa pazina. "Puisēna mati drīzāk būs brūni kā man," domā Natālija, "nevis tumši blondi kā tēvam." Natālija zina, ka viņa acis ir patālu viena no otras un gaiši brūnas. "Un viņa seja?" Natālijai patīk ticēt, ka bērna seja drīzāk ir ovāla kā viņai pašai, nevis stūraina kā tēvam. Viņa deguns, protams, vēl projām būs maza podziņa, ko klāj vasarraibumiņi, kas izbiruši arī pār vaigiem, kā redzams viņas bērnības fotogrāfijās.

Dienas, nedēļas, varbūt mēneši no viņas dzīves bija pagājuši, kamēr Natālija prātā būvēja šo sava – un tomēr ne-pazīstamā – bērna tēlu. Tā kā trūka fotogrāfiju, viņa iztēlei palīdzēja ar žurnālos redzamajiem bērnu attēliem. Natālija bija izgudrojusi sava dēla balsi, smieklus, smaidu, pat viņa izturēšanos. To, kas viņam patika un kas nepatika. Tagad viņa tēls bija tik nemainīgs, tik noteikts, ka Natālija ar gribas-spēku var atsaukt bērnu savos nomoda sapņos. Un, kad viņa aizver acis, tad var sajust viņa pirkstiņus savā plaukstā, dzirdēt bērna aizrautīgo balsi, kad viņš stāsta par to, kas pa dienu noticis, par savu dzīvi, par saviem sapņiem. Un jautājumi! Tik daudzi jautājumi! Natālija iztēlojas maltītes brīvā dabā, rotaļas uz šūpolēm un to, kā viņa palīdz dēlēnam

pievārēt rāpšanās sienu. Viņas sirdī ieplūst prieks, ļaujot sev radīt nākotni, kas gandrīz šķiet reāla.

"Drīz tā būs īsta." Svešā zemē, kur pagātne nespēs viņu atrast un viņa varēs sākt visu no jauna. Viņai ir attēli arī par to, īsti attēli no vietas, kur sāksies viņas jaunā dzīve. Ciemats Ziemeļkiprā, kur viņi dzīvos, villa, kur viņa būs saimniecības vadītāja vecākam britu pārim, kuru meitu viņa bija sastapusi cietumā. Ideāla vieta, lai sāktu dzīvi no jauna.

Smaids iezogas Natālijas lūpās un klūst platāks, liekot savilkties labu laiku nelietotajiem muskuļiem. Tā ir aizmirsta sajūta, šie tauriņi vēderā, vieglums plecos, smiekli kaklā. Prāmja sakustēšanās, tam liegi šūpojoties no vienas pušes uz otru, rada savādu, bet patikamu sajūtu, kas Natālijai atgādina par braucieniem atrakciju parkā, kad viņa bija maza, kad dzīve bija vienkārša. Natālija nopūšas. "Vai ir iespējams, ka dzīve atkal var būt jautra?"

Natālija atliec galvu, lai sajustu sejā sauli. "Dievs ir mans liecinieks, ka man varētu nākt par labu iedegums." Viņa ir tik bāla, ka atgādina zombiju, zem kura ādas ir redzamas dzīslas. "Ja vajag būt pret sevi patiešām godīgai," viņa nodomā, "tad jāatzīst, ka izskats pat mazliet biedē ar savu neveselīgumu, iekritušajiem vaigiem un ēnām zem acīm." Natālija ir ievērojusi, ka cilvēki pret viņu ir vai nu ārkārtīgi jauki, jo ir nolēmuši, ka viņa ir neārstējami slimis, vai uzlūko ar riebumu, jo uzskata, ka viņa lieto heroīnu. Un Natālija priecājas par viņu neizpratni, par faktu, ka neviens vairs nezina, kas viņa ir.

Vejš rausta viņas matus, ietriec tos acīs, un viņa satver šķipsnu un satin mezglā uz pakauša. Nezin kāda iemesla dēļ viņa bija domājusi, ka jutīsies bezrūpīgāka, ja būs blondīne, un tā būs laba maskēšanās. Taču tagad viņa jūtas kā krāp-

niece, lēta sava tēla karikatūra un uzkrītošāka nekā tad, ja būtu saglabājusi savu dabisko brūno toni. "Tas ir pirmsais, ko es mainīšu," apņemas Natālija, aizverot acis un mēginot iztēloties savu jauno frizūru. "Man jāizskatās citādāk. Ir jāizskatās kā mammai."

Prāmja šūpošanās liek Natālijai iegrīmt miegainos nomoda sapņos par frizūrām, mīkstām gultām un tikko mazgātas gultas veļas smaržu, līdz viņu izbiedē kāda vīrieša balss ar ziemelniecisku akcentu, bet viņa nespēj precīzi atpazīt reģionu.

– Vai jūs iebilstu, ja es šeit apsēstos?

Viņa strauji atver acis un saspringusi satver ar rokām sēdekļa malu. Mati saslejas viņai uz muguras, kad viņa nopēta izspūrušo vīrieti savā priekšā. Viņš ir gara auguma, platiem pleciem, ģērbies melnā motociklista ietērpā un rokās tur spīdīgu melnu ķiveri, uz kuras mugurpusē uzkrāsots sudraba galvaskauss ar sakrustotiem kauliem. Tumši mati krīt viļnotās šķipsnās uz viņa apkakles. Dīgstošie bārdas ru-gāji padara tumšāku viņa seju.

"Lai notiek," Natālija nolemj, sirdij salecoties krūtīs, kamēr viņa pārlaiž skatienu vīrieša sejai. Viņš nav austrumeiroptiņš, viņš neizskatās un nerunā kā Katja. "Viņš vēl nezina, ka es esmu laukā," viņa sev atgādina. Taču vīrietis nav vienīgais iemesls, kāpēc viņai jāraizējas. Viņai nevajadzētu atrasties uz šī prāmja, un viņas prātu kaut kur dzīlumos bika-sta bažas, ka datorsistēma būs uzrādījusi, ka viņa ir te. Protams, tas ir smieklīgi, jo Natālija nepasūtīja biletēs ar savu īsto vārdu, viņai nebija jāuzrāda pase vai kāds cits personu apliecinotā dokuments, bet mūsdienās visur ir novērošanas kameras. "Un, galu galā, nekad jau nevar zināt, vai ne?"

Natālija palūkojas apkārt un redz, ka uz klāja neviena ci-

ta nav, visas citas sēdvietas ir brīvas. Kad prāmis devās ceļā, tur bija daudzi citi pasažieri, bet neraksturīgi aukstais vējš ir sadzinis visus atpakaļ iekštelpās. Ir nojaušams, kāpēc vīrietis grib apsēsties blakus; tā ir vienīgā vieta, kas ir pasargāta no vēja, un viņa velta vīrietim skatienu, kurš pauž: "Es gribu, lai tu ej projām." Vīrietis viņai nepiespiesti uzsmaida. Natālija ievēro viņa gaišbrūnās acis, ko ieskauj garas, tumšas skropstas. Laipnas acis. "Dalīties ir labi," viņa sev saka un pabīdās līdz sola tālākajam stūrim.

– Loti prātīgi, – viņš apsēžoties saka un noliek ķiveri un mugursomu starp abiem. – Tikko biju Glāstonberi. Dažas dienas neesmu mazgājies. – Viņš savaiksta seju, tad iesmejas. – Es pavism noteikti slikti ožu.

Novēršoties Natālija saņem plaukstas klēpī. Viņi kādu brīdi tā sēž klusēdamī, vēro jūru un daudzās vēja turbīnas; tas ir viss, ko var redzēt tagad, kad prāmis ir pametis Leikdistriktu aiz muguras. Natālija ar acs kaktiņu ievēro, ka vīrietis rakājas savā mugursomā, un saraujas, kad viņš izvelk no somas mutes harmonikas. Viņa ienīst harmonikas, tās atgādina par bezgalīgajiem Boba Dilana meldījiem, ko mēdza spēlēt viņas vīrs. Natālija sakož zobus, kad prātā pazib Toma seja, un viņa to atvaira, nevēlēdamās sabojāt dienu.

– Vai jūs neiebilstu, ja es mazliet pavingrināšos? – saka vīrietis. Viņš pacel harmonikas un pavirpina gaisā. – Man šovakar ir labdarības pasākums. Tikai jānospēlē pāris dziesmu.

Natālija paskatās uz vīrieti, samirkšķina acis. Viņa skatiens ir lūdzošs.

– Tas nebūs ilgi, – viņš saka. – Augstākais, desmit minūtes.

– Labi. – Natālijas pleci savelkas tuvāk ausīm, un viņa no-

lemj, ka būs jāiet apsēsties kaut kur citur, ja muzicēšana tiešām nebūs paciešama.

Viņš nepārprotami prasmīgi pāris reižu turp un atpakaļ nospēlē gammas, tad sāk spēlēt melodiju. Tā ir aizraujoša, nepavism ne tas, ko Natālija bija gaidījusi, un, neraugoties uz sākotnējo pretestību, viņa ir aizgrābta. Melodija šķiet ķeltu, un Natālijai atgādina Šineidas O'Konoras dziesmu "Nekas nelīdzinās tev", dziesmu, ko tā mīleja viņas māte. Viņa nopūšas. Bijusī māte. Doma par viņu sažņaudz Natālijas sirdi tik ļoti, ka sāp, un viņa sev atgādina – tam nav nozīmes. Nekam nav nozīmes, izņemot Hariju.

Mūzika plūst viņai pāri, viņā iekšā, viņai cauri, uznesot emocijas augšā, un ap to laiku, kad vīrietis beidz spēlēt, viņai asaro acis. Viena asara izlaužas, noripo pa vaigu, un viņa aizgriežas un noslauka to ar plaukstas virspusi.

– Tas nebija nemaz tik slikti, vai ne?

– Jauki, – viņa pavīpsnā, izlikdamās, ka pēta kaiju, kas planējoši slīd gar kuģīti.

– Vai jūs iebilstu, ja es kaut ko nodziedātu? – Viņš izņem no somas žūksni salocītu lapu un pāršķirsta tās, kamēr atrod meklēto.

Viss Natālijas ķermenis sastingst, un viņa paskatās apkārt, lai pārliecinātos, vai uz klāja nav parādījies vēl kāds un vai joprojām var brīvi nozust.

– Nē, nē, droši uz priekšu! – Viņa saraujas no domas, ka šis cilvēks metīsies dziedāt viņai blakus.

Natālija ir pamanījusi vēl vienu solu, kas varētu būt mazliet pasargāts no vēja, un gatavojas celties, lai pārietu uz to. Tad vīrietis sāk dziedāt, un viņa, pa pusei piecēlusies, apstājas un atkal apsēžas atpakaļ. Viņa balss skan dvēseliski un raupji kā smilšpapīrs, ideāls savienojums dziesmai, ko

viņš ir sācis dziedāt. "Mans saldais bērns." Natālija ir pārstājusi elpot un apzinās, ka vārdi ir palikuši karājamies gaisā. Viņa zina šo dziesmu, zina katru vārdu, katru noti, jo tieši to mēdza dziedāt Harijam. Viņa to dziedāja, kad bija stāvoklī, lai ieajātu mazo miegā, kad viņš bija zīdainis. Kopš abi bija šķirti, dziesma palīdzēja turēt viņu sev blakus. Tagad viņa nespēj apturēt asaras, kas ir tik sāļas, ka dedzina acis, skalas elzas spriežas viņai kaklā, tricina augumu.

– Ak, mans Dievs, piedod! – Viņš saka, kad beidz dziedāt un paskatās uz viņu. Ap šo laiku Natālija nespēj valdīt puņkus un asaras un jūt, ka vaigi deg. Virietis parokas savā somā un izvelk paciņu salvešu. Viņa paņem vienu salveti un izšņauca degunu, tad paņem otru un noslauka seju.

– Atvaino, – viņa nosaka, atspiedusies ar elkoņiem pret ceļgaliem, paslēpusi seju plaukstās, kamēr elzas pamazām rimstas.

– Nē, nē, es nesapratu, ka tik slikti dziedu. – Natālija mēģina iesmieties, tas izskan kā sprauslāšana, un viņa paņem vēl vienu salveti, lai pabeigtu apslaucīšanos. – Ľauj, lai sadabūju tev kafiju vai kaut ko tādu. Vienalga ko, kas tevi uzmundrinātu. – Natalija riskē uzmest viņam skatienu, redz raizes viņa sejā un novēršas, pirms atkal ir sākusi raudāt. – Es zinu! – Viņš uzsit sev pa cisku. – Šokolāde vienmēr dara brīnumus.

Viņš, ādas apģērbam švīkstot, motociklista zābakiem klabot lejup pa kāpnēm, aiztraucas pāri klājam un nozūd prāmja dziļumos pēc kafijas. "Man vajadzētu iet projām un paslēpties," nodomā Natālija, bet bēdas ir piekalušas viņu pie vietas un kājas atsakās kustēties.

Soļu troksnis liek augumam saspringt, un Natālija, gatava aši pazust, pamet skatienu uz kāpnēm. Taču tā ir tikai mā-

te ar diviem bērniem, kas grib palūkoties uz ainavu. Natālija izelpo un jau atkal sev atgādina, ka neviens nezina par viņas atrašanos šeit.

Ap to laiku, kad viņš atgriežas ar divām lielām kafijas tāsēm un šokolādes maizītēm, Natālija ir sevi apkopusi, cik vien labi varējusi, un visu paciņu salvešu dūrē sagumzījusi slapjā murskulī. Viņa aši to iebāž sev kabatā, kad viņš apsēžas blakus, iepletis garās kājas – tādā mierā ar sevi, ka viņa sajūtas greizsirdīga. Viņa prāto: "Diez kad es varēšu justies tik nepiespiesti?"

Viņš ir runīgs cilvēks. Kamēr abi malko kafiju un ēd maižītes, Natālija sajūt, ka sasprindzinājums, kas žņaudza viņas plecus, pamazām sāk atkāpties. Vīrietis pastāsta viņai par Glāstonberi, par cilvēkiem, ko sastapa, un grupām, ko redzēja. Tas atsauc Natālijas prātā atmiņas, laimīgas tās jauņās sievietes atmiņas, kas viņa reiz bija. Viņa uzzina, ka vīrieti sauc Džuans, ka viņš ir dzimis un audzis Menas salā. Viņš ir trīsdesmit vienu gadu vecs, pāris gadu vecāks nekā viņa, un rokgrupas "Pātagas cirtiens" soloizpildītājs. Grupa tovakar spēlēja labdarības pasākumā, kura mērķis bija savākt naudu, lai nopirktu bērniem mūzikas aprīkojumu.

Kafija ir garda un stipra – aizliegtais kārums, jo liek viņai pārāk daudz runāt, – taču Natālija izbauda katru tās malku.

– Ko dari tu? – viņš vaicā.

Natālija izdzēr pēdējās piles no savas tases un nesteidzas ar atbildi, mēģina atrast kaut ko, kas izklausītos aizraujoši. Tas ir grūti, ja ir tik liela izvēle. Klusums tīstās ap viņiem, un viņas augums ir neērti sakarsis.

– Es esmu... ēē... es esmu auklīte. – Elpa aizķeras kaklā. "Vai es tiesām tikko to pateicu?" No visiem darbiem, ko vi-

ņa būtu varējusi izvēlēties, tas, iespējams, bija vismuļķīgākais. Viņa izskatās pēc tādas, kas varētu ēst bērnus, nevis tos auklēt.

Džuans izbrīnīti sarauc uzacis. – Ah, es to nekad nebūtu varējis uzminēt.

– Jā, bet es esmu... ēē... paņēmusi pārtraukumu. – Viņa parausta plecus. – Man bija dažas problēmas ar veselibu. Tā-pēc... – Viņa ļauj teikumam izdzist.

– Ak, nu... skaidrs.

"Tas vienmēr izdodas," viņa nodomā. "Garantēts sarunas bloķētājs."

Viņš pabeidz ēst savu maizīti, nolaiza drupačas no pirkstiem un skatās uz jūru. Viņas pirksti savijas cits ar citu. Izredzes pavadīt atlikušo ceļu klusējot pēc viņa sirsniņās sarunas šķiet visai drūmas.

– Taču tas darbs ir lielisks, – viņa saka, ielikdama visu enerģiju tajā, lai izklausītos aizrautīga un interesanta. – Es esmu pabijusi vai visā pasaule, auklējot bagātu cilvēku bērnus.

Džuans pagriežas pret Natāliju un ziņkāri viņu uzlūko.

– Tiešām?

Natālija pamāj un, pirms paspej sevi apturēt, ir noaudusi brīnišķīgu melu tīklu. Vārdi plūst kā kalnu strauts, kamēr viņa raiti stāsta par dzīvi, kāda viņai būtu varējusi izveidoties, ja viņa būtu piedzimusи citiem vecākiem, satikusi citus cilvēkus un izdarījusi citu izvēli. "Kāda gan te nozīme patiesībai?" Viņa domā, vērojot to, kā Džuans smejas par vārdiem, ko viņa tikko ir pateikusi. "Viņš ir tikai svešinieks uz prāmja, un es esmu nogurusi būt es."

Abi turpina runāt, kamēr Natālija priekšā pamana Menas salu un aptver, ka viņas seja ir nejutīga no vēja, kas ir smiek-